

[Axel Kristensen.]

andre lande, og at der ikke bliver nogen forskelsbehandling. Danmark kan ikke leve stående udenfor.

Så er der spørgsmålet om mulighederne. Et nordisk marked klarer hverken industrispørgsmålene eller landbrugsspørgsmålene. Danmarks eksport af landbrugsvarer udgør 50 pct. af de andre nordiske landes landbrugsproduktion, og vi ville ganske simpelt knuse dem. Der er intet at bebrejde de andre nordiske lande, fordi de ikke tager landbrugsvarerne med; de kan ikke, hvis vi kun er sammen med dem. Hvis vi derimod kommer i et langt større marked som fællesmarkedet, betyder vor landbrugsproduktion jo ingenting i forhold til den store produktion dér. Medens vi altså vil kunne knuse det nordiske marked, er vor samlede eksport til de seks lande 3 pct., eller måske er det 4 pct. af deres produktion. Det er ikke noget afgørende og derfor heller ikke noget, de behøver at være bange for eller træffe foranstaltninger imod. Men når man taler om disse ting, taler man om dem, som om de større forhold slet ingen rolle spiller.

En anden mulighed er så et fællesmarked, et område, inden for hvilket der er frihandel. Det er beklageligt, at frihandelsområdet har fået et navn, som tiltrækker alle vore følelser, for frihandelsområdet er jo ikke et frihandelsområde; det vil ikke få fælles toldgrænser uden om sig og vil derfor ikke give frihandel for alle de varer, der i en væsentlig grad importeres, hvilket jo i høj grad gælder mange varer for Danmarks vedkommende. Der bliver kun tale om frihandel for de varer, der kan blive anerkendt med oprindelsescertifikat, så det, der kaldes frihandelsområdet, er langt mindre et frihandelsområde end fællesmarkedet. Mulighederne for dannelsen af dette kan man jo vurdere forskelligt, men det er blevet fastslået, at der ingen realiteter er endnu. Den højtærede minister for udenrigsøkonomi sagde, at det, der indtil nu forelå om landbruget, ikke var acceptabelt. Der foreligger altså ikke noget som helst endnu, som sandsynliggør, at vi kan opnå et resultat. Om det kan blive til noget eller ikke kan blive til noget, ved den højtærede minister ikke. Sådan er stillingen. Jeg personlig tror ikke på det, for sandheden er jo den, at England indtager en særstilling. England skal vælge

mellem Europa og dominions og vælger selvfølgelig dominions, for ellers er dets magtstilling væk. Den naturlige løsning på dette måtte være, at vi andre danner et fællesmarked, der er et fuldstændigt frihandelsområde, med et reguleret landbrugsmarked, således som fællesmarkedslandene foreslår, og at England får den særstilling, som landet nødvendigvis må have, og som man kan give en enkelt stat, men som man ikke kan give sytten.

Jeg tror ikke på muligheden af et frihandelsområde som en løsning, der er tilfredsstillende for Danmark, men det kan vi i øvrigt diskutere senere. Jeg må dog sige, at det forekommer mig at være farligt; at man ustandselig taler om fællesmarkedet, som om det var noget ondt. Sandheden er jo, at fællesmarkedets opbygning er genial. Medens man i frihandelsområdet skal træffe aftaler om de enkelte varer og derfor altid vil være udsat for, at den lille bliver skubbet til side, ganske som vi er blevet det inden for OEEC, er fællesmarkedet bygget op på principper og retsregler, som medfører, at vi i meget høj grad ved, hvad vi går ind til. Enkelthederne er ikke bestemt, men principperne er fastlagt, og det giver den lille en uhyre mulighed.

Man har talt om, at vi ville komme til at opgive vor suverænitet. Ja, vi opgiver vor suverænitet på et område, hvor vi ingen har, for vi har jo ingen indflydelse på vor udenrigshandels stilling. Hver gang en dansk virksomhed har oparbejdet et marked et andet sted, bliver der lukket i, fordi vi altid er den lille. I virkeligheden er det de store, der opgiver deres suverænitet, for at de små kan få lige ret. Dette er princippet i fællesmarkedet, og derfor er det meget tiltalende for små stater at gå ind i.

Hvorfor altid være mistænksomme? Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Per Hækkerup, med hvilken ret det ærede medlem siger, at dette marked er protektionistisk. Der er kun en eneste ting om dette i traktaten, hvori det siges, at man skaber fællesmarkedet i ønsket om gennem en fælles handelspolitik at bidrage til en gradvis afskaffelse af skrankerne i den internationale handel. Det er den eneste realitet, der findes. De skal begynde et sted, og så begynder de med den gennemsnitlige told, der er i området. Man siger: vi tilstræber større fri-